

ת"פ 65488/06/15 - מדינת ישראל נגד יעקב אסרף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65488-06-15 מדינת ישראל נ' אסרף
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

יעקב אסרף
ע"י ב"כ עו"ד ירון ליפס

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשם.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. במועד הרלוואנטי לכתב האישום שימש הנאשם כקצין הביטחון של קניון רמת-אביב (להלן - הקניון), דהיינו מנהל מערך האבטחה בקניון, והמתלון שימש כקבלן לביצוע תיקונים ועבודות גיבוי בסניף בנק לאומי ברחוב ברודצקי 47, רמת-אביב, הצמוד לקניון (להלן - הבנק).
3. ביום 7.1.15, בשעה 15:00 או בסמוך לכך, הגיע המתלון לבנק במסגרת עבודתו. על פי האמור בעובדות כתב האישום, המתלון החנה את רכבו "במקום אסור לחניה", בסמוך לבנק. כפי שהסתבר במהלך המשפט, מדובר באזור הכניסה לבנק, שהינו חלק ממעבר הולכי רגל הממוקם בין הבניין של הקניון לבין הבניין בו נמצא הבנק (להלן - מעבר הולכי הרגל).
4. האירוע מושא כתב האישום מתואר בעובדות כתב האישום, בתמצית, כלהלן:
 - הנאשם ניגש למתלון ודרש ממנו להזיז את רכבו.
 - המתלון סירב לעשות כן במידי אלא ביקש לפרוק תחילה את כלי עבודתו מן הרכב.
 - בנסיבות אלה תקף הנאשם את המתלון בכך שהכה בפניו במספר אגרופים, בין היתר בשפתיים ובעינו.
 - כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות של ממש בדמות שטף דם ונפיחות מעל עינו

השמאלית, חתך בשפתו ושבר בשן מספר 37.

5. על רקע זה הואשם הנאשם לפניי בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי הוראת סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
6. תשובת הנאשם לאישום ניתנה בכתב, במסגרת דיון מקדמי. הגם שהנאשם הודה במסגרת האירוע המתואר בכתב האישום, הוא כפר בביצוע כל עבירה, תוך שטען בעיקרי הדברים כלהלן:
- המתלונן לא רק החנה את רכבו במקום אסור אלא גם נסע על המדרכה, בצמוד לקניון, תוך יצירת סיכון משמעותי להולכי הרגל בכלל ולבאי הקניון בפרט. בנוסף, המתלונן החנה את רכבו במקום בו עוברים מבקרים בקניון, תוך שהוא גורם למפגע בטיחותי חמור למבקרי הקניון.
 - הנאשם ניגש למתלונן רק לאחר שהגיע אליו תלונות אודות התנהגות המתלונן ולאחר שנמסר לו שגורמים מהקניון, שפנו למתלונן וביקשו ממנו להזיז את הרכב, נתקלו בתגובות של קללות ואיומים מצידו של המתלונן.
 - הנאשם, מתוקף תפקידו כקב"ט הקניון, דרש מהמתלונן להזיז את רכבו. המתלונן הגיב בקללות ובאיומים ואף החל להוריד ציוד מהרכב, והמשיך הגם שהנאשם דרש ממנו להפסיק.
 - הנאשם ביקש למנוע את הורדת הציוד, בשל הסיכון שבכך, ועל כן נעמד בין המתלונן לבין רכבו. בתגובה דחף אותו המתלונן והנאשם מצידו דחף בחזרה. האירוע היה קצר ביותר ומיד לאחר שהחלו הדחיפות הפרידו אחרים בין השניים. הנאשם כפר אפוא גם בגרימת החבלות למתלונן.

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו לפניי חמישה עדים - המתלונן; מר לוי גמליאל, שעבד עם המתלונן; גב' יעל אלון, עובדת בבנק; השוטרת גלי מלול, שהגיעה לזירה; וכן ד"ר נתן טימקין, הרופא שבדק את המתלונן ביום האירוע.
- בנוסף הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים, כלהלן: תמונות פניו של המתלונן ממחרת יום האירוע, 8.1.15 (ארבע תמונות, שסומנו ת/א-1); דו"ח הפעולה של השוטרת מלול מיום האירוע, 7.1.15 (ת/2); הודעת הנאשם, מיום 28.1.15 (ת/3); והתעודה הרפואית שערך ד"ר טימקין ביום האירוע (ת/4-א-ג).
8. להלן נסקור את עיקר עדויות וראיות התביעה. נתחיל בעדות השוטרת, שכן היא הגורם המשטרתי-אובייקטיבי שהגיע לזירת האירוע, ולאחר מכן נעבור לבחינת עדות המתלונן ויתר ראיות התביעה.

(1) עיקר עדות השוטרת גלי מלול:

9. השוטרת מלול היתה בצוות המשטרתי שהוזעק לזירת האירוע. בדו"ח הפעולה שערכה מצוין כי האירוע נפתח במוקד ביום 7.1.15, בשעה 15:16, כאשר "**המודיע מדווח שהמאבטח של הקניון תקף אותו והרביץ לו, המודיע לא צריך טיפול רפואי**" (ר' ת/2. ההדגשה הוספה).

את פרטי טיפולה באירוע תיארה השוטרת מלול, בדו"ח הפעולה שערכה, כלהלן:

בהיותי בניידת לבנה יחד עם מש"קים גל גבריאלי וסמי דקל קיבלנו טלפון מקב"ט הקניון המבקש סיוע בעקבות אדם שמשתולל ברחבת הקניון החיצונית. בדרכנו לאירוע התקבל האירוע הנ"ל (דהיינו הדיווח של המתלונן למוקד - ש.א.). במקום פגשתי בקב"ט (הנאשם) אשר הצביע על רכב טנדר אשר לדבריו עלה על המדרכה מברודצקי ונסע עד לבנק לאומי לצורך הורדת כלי עבודה, וכשביקש מהנהג (המתלונן) לצאת עם הרכב מאחר והינו מהווה סיכון להולכי רגל, הנ"ל ענה לו בקללות "לך תזדיין מי אתה בכלל..". וכד' וסירב להוציא את הרכב, בעת שהתקרב אליו (הנאשם) דחף אותו בידו. (המתלונן), שהמתין לנו בכניסה לבנק לאומי, הצביע על כלי עבודה לידו והסביר כי רצה בסה"כ להוריד את כלי העבודה ליד הבנק ולהוציא את הרכב וכי לא היה אף אחד על המדרכה, אומר שאכן קילל אותו אך (הנאשם) נתן לו בוקס ליד הפה ומכה באזור העין, כמו כן אומר שיש עובדת שראתה שהוא תקף אותו, בשיחה של גל גבריאלי עם מנהל הסניף הנ"ל אפשר לו לשוחח עם אחת הפקידות טלפונית והנ"ל מסרה לגל כי היא ראתה ש(הנאשם) דחף את (המתלונן). כמו כן במקום שבי שירייב... מנהל ניקיין של הקניון, ביקש למסור כי רץ אחרי הטנדר וביקש ממנו לחזור חזרה והנ"ל קילל אותו ולא הקשיב... השניים הופנו להגשת תלונה (ר' בדו"ח הפעולה, ת/2).

10. בחקירתה הנגדית ציינה השוטרת, בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם מה היתה עושה אם היו על המתלונן סימני חבלה, "אם הייתה חבלה נראית לעין הייתי מציינת את זה בדו"ח" (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 22).

(2) עיקר עדות המתלונן:

11. בחקירתו הראשית תיאר המתלונן את האירוע כלהלן:

ת. ...הגעתי לבנק בעקבות תלונה שהדלת התפרקה בעקבות הסופות. הגעתי לבנק יחד עם קבלן שלי בשם גמליאל, יש רחבה גדולה שהיא בין הקניון לבין הבנק, זאת רחבה שתמיד אני מגיע אליה עם רכב. את הבנק הזה שיפצתי לפחות 5-6 פעמים, ואף פעם לא הייתה לי בעיה להגיע לשם עם הרכב. כשהגעתי סמוך לדלת עם הטנדר והציוד והכלים, בזמן שאני פורק את הכלים הגיע לי בחור ואמר לי שאי אפשר לעמוד פה, אמרתי לו שאני מבקש להוריד את הכלים ואני זז.

ש. מי זה הבחור שהגיע?

ת. אחד מאנשי הקניון. דרך אגב בדיעבד התברר שזה לא מקום של הקניון זה רחבה ששייכת לבנק ולעוד כמה עסקים, הקניון בכלל לא מעורב ברחבה הזאת. פתאום הגיעו 3 גברים, האדון הנכבד שנמצא פה ממול (הנאשם - ש.א.) ובצעקות האדון הנכבד "תעוף מפה חתיכת טמבל, מה אתה עומד פה". אני בצורה ספונטנית אמרתי לו שאמא שלו טמבלית ומיד חטפתי בוקס ראשון לפנים, לאחר מכן יריקה, עוד שני בוקסים, הוא אמר לי בוא אני אקח אותך הצידה ואהפוך אותך לנכה. אמרתי לו שאני כבר נכה ואני חולה בטרשת נפוצה, ואני עושה מאמצים רבים להפעיל עסק, יש לי נכות של 72% לצמיתות. כתוצאה

מהמכות האלו הזמנתי משטרה ואני חושב שאם לא היו שם אנשים הוא היה הורג אותי, פשוט הורג אותי. בחיים לא קרה לי דבר כזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 14 ואילך. ההדגשות הוספו).

12. המתלון תיאר את תוצאות התקיפה כלהלן: **"באותו רגע הייתי המום. בחיים לא הרביצו לי... העין התנפחה לי, הרגשתי כאבים בצוואר"**. עוד טען המתלון כי התמונות ת/1 הינן תמונות אותן הוא עצמו צילם, לאחר שיצא מבית החולים, והוסיף:

הגיעו 2 שוטרים... אני ישר נסעתי לבית החולים. הגעתי לבית חולים וולפסון, ובבדיקות שעשו לי במיון התברר שיש לי פגיעה בקרנית העין, שהיא שבורה, נפיחויות. לאחר מכן כשהגעתי לבדיקה בעקבות זה שיד שמאל שלי הפסיקה לתפקד, הגעתי לבדיקה במחלקת תרשת נפוצה שכל בעיה ומכה יכולה לגרום להחמרה רצינית במחלה שלי. התברר שבעקבות המכות יש צורך לעשות זריקה אפידורלית תחת הרדמה ושיקוף. עשיתי את הזריקה הזו והיד עכשיו חזרה למצבה, מאז ועד עכשיו בגלל הטיפולים שאני מטפל בטרשת שפוגעים לי במערכת החיסונית אני כמעט שנה וחצי בטיפול של שני שלבים כי אי אפשר לטפל בי. אני סובל מכאב. הפסקתי לעבוד עם הבנק. נכנסתי לפחד מכל הדברים האלה. זהו, אני מקווה שאני אצא מזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 12 ואילך).

13. בחקירתו הנגדית הודה המתלון כי לא פנה לחדר המיון בבית החולים וולפסון מיד לאחר האירוע - כפי שכאמור טען כאמור בחקירתו הראשית - אלא רק ביום שלמחרת, והסביר: **"זה משהו שברח. זה לא משהו שניסיתי להסתיר"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 22). לאחר מכן טען המתלון כי מיד לאחר האירוע הלך לרופא, אך בהמשך שוב שינה טעמו ואמר שיתכן שהלך לרופא רק לאחר שקודם לכן פנה להגיש תלונה במשטרה. כשהטיח ב"כ הנאשם במתלון - נוכח הטעויות הנ"ל - כי הוא שב וטועה בעובדות, השיב המתלון שלא מדובר בטעויות אלא בחוסר זיכרון והוסיף: **"הזיכרון שלי פגוע כי יש לי תרשת נפוצה"** (שם, עמ' 8 שורה 20).

14. המתלון אישר כי בדעתו להגיש תובענה אזרחית בגין המקרה, וכי כבר ביום 1.3.15 שלח למעסיקתו של הנאשם מכתב, באמצעות עורכת-דין (הוגש וסומן נ/1). המתלון ציין, כי על פי עצה משפטית שקיבל, הגשת התובענה האזרחית רצוי שתיעשה לאחר הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 8 ואילך).

כשנשאל המתלון מדוע במכתב העו"ד הנ"ל צוין כי הוא סובל מ"נכות לצמיתות עקב החבלות" - בפרט כאשר המכתב נכתב פחות מחודשיים לאחר יום האירוע (7.1.15) - סיפר המתלון כי הוא יצטרך לגשת לוועדות שייקבעו אם הוא סובל מנכות או לא (שם, עמ' 8 שורה 24), ואף הוסיף: **"אני סובל מנכות בעקבות המכות האלה. גם נכות פסיכיאטרית"**.

בהמשך הדברים הוסיף המתלון עוד וטען כי נשברו לו שתי שיניים - שאחזו בכתר אחד - וגם זאת עקב האירוע (שם, שורה 30 ואילך). כשעומת המתלון עם העובדה שאין לכך תימוכין בתיעוד של ד"ר טימקין, הוא הסביר: **"אני באתי אליו כשיש לי חבטה בפנים, ולאחר מכן כשהלכתי הרגשתי שהשן שבורה"** (שם, עמ' 9 שורה 18 ואילך).

15. בהמשך חקירתו הנגדית חזר המתלון על פרטי גרסתו לאירוע, תוך שטען כי היה נסער באותו היום ולכן לא מסר את כל הפרטים המהותיים כאשר נחקר במשטרה. כשעומת עם היבטים בעייתיים

בהתנהגותו חזר המתלונן ואמר כי אין בכך כדי להצדיק את תקיפתו. כך, כשהוטח במתלונן שהנאשם אמר לו להוציא את הרכב, אך הוא סירב לעשות כן, הוא השיב: "נגיד שכן. לא צריך להרביץ" (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 5). כך, במקום אחר שאל: "כל בן אדם שעולה על המדרכה צריך לקבל מכות?" (שם, שורה 31). וכך, במקום נוסף אמר: "אני יכול לקלל מהבוקר עד הערב, אל תרביץ לי" (שם, עמ' 15 שורה 12).

16. באשר לאירוע עצמו הכחיש המתלונן קטיגורית כי היו דחיפות בינו לבין הנאשם; וכדבריו: "שום דחיפות לא היה בינינו. רק מכות. לא יכולתי להתקרב אליו היו 2 שומרים לפנינו ענקיים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 4. ההדגשה הוספה). כאשר ב"כ הנאשם הטיח במתלונן כי עד הראייה מר אדוארד איסקוב מסר "היו דחיפות, לא ראיתי מכות", השיב המתלונן: "הבחור הזה שקרן גמור" (שם, שורה 15). המתלונן חזר וטען שהוא לא דחף את הנאשם ושבאירוע לא היו דחיפות, גם כשעומת עם גרסת גב' אלון, עובדת הבנק, בה נדון בהמשך.

17. יש לציין כי המתלונן לא היה עקבי בתיאור הדרך בה התחיל האירוע. כזכור, בחקירתו הראשית תיאר המתלונן תקיפה קשה, שכללה שלושה אגרופים לפרצוף ויריקה, והכל מיד לאחר שהשיב לנאשם: "אמא שלך טמבלית" (לציטוט הדברים ר' בפסקה 11 דלעיל). גם בחקירה הנגדית אמר המתלונן: "אמא שלו חשובה אז הוא התחיל לתקוף" (ר' בפרוטוקול בעמ' 15, שורה 7).

ואולם, לאחר שב"כ הנאשם הטיח במתלונן כי דובר לא רק בכך אלא גם בקללות וולגריות וגסות, אישר המתלונן במשטמע את הדברים, באומרו - כפי שצוטט קודם בהקשר אחר - "אני יכול לקלל מהבוקר עד הערב, אל תרביץ לי".

18. המתלונן אישר דברים נוספים שנטען כי אמר באירוע, הגם שעשה זאת בחצי-פה ובאופן מתחמק; כלהלן:

ש. אתה זוכר שמר אסרף אמר לך איך אתה מדבר ככה יש לך כיפה על הראש, ואמרת לו שכיפה אתה קונה ב-5 ש"ח?

ת. הוא אמר לי את זה, זה נכון.

ש. על מה הוא אמר לך איך אתה מדבר?

ת. על מה שאמרתי קודם (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 15 ואילך).

19. באשר לתוצאות התקיפה טען המתלונן כי סימני נפיחות הופיעו על פניו מיד לאחר האירוע, וכי הוא הסתכל במראה וראה אותם (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 21). המתלונן עומת עם אמירתו, המתועדת בדו"ח הפעולה ת/2, שלפיה הוא מסר למשטרה שאינו צריך טיפול רפואי. המתלונן השיב, "לא היה דבר כזה", אך מיד הסתייג והוסיף: "אולי התכוונו להזמין אמבולנס ואמרתי שלא צריך" (שם, שורה 24).

(3) עיקר עדות מר לוי גמליאל:

20. מר גמליאל תיאר את האירוע מושא כתב האישום, בחקירתו הראשית, כלהלן:

שמי לוי גמליאל, עובד עצמאי, שבאתי לפה להעיד במקרה מסוים שהיה לפני שנה, משהו כזה,

באיזה קניין איילון אני חושב, אם אני זוכר נכון. מה שקרה שם זה שאני באתי לעבודה מטעם החברה שאני עובד איתה, ואני באתי לתקן שם תיקון מסוים, הוא (המתלון - ש.א.) ביקש ממני, אז נכנסתי עם הרכב לשם באותו יום אני זוכר, וכנראה שאסור היה להיכנס עם הרכב, זה מה שאני זוכר שהיה, אבל בכל אז נכנסנו עם הרכב. ואז כשרציתי להתחיל לעבוד באו אבטחה. תצא משם, אתה לא יכול, אמרתי אני רוצה להוריד את הכלים ולא הסכימו, היה שם ויכוח מאוד גדול (המתלון) התערב. רציתי להתחיל לעבוד שם ואנשי האבטחה לא נתנו לי, וניסים התערב. אמרתי להם שאני צריך לעשות אתה עבודה בפרק זמן של שעה שעתיים. ואז נוצר ויכוח מאוד קולני עם אנשי האבטחה, ואז הזעיקו משהו שאחראי שם על כל הנושא של האבטחה. איך שהזעיקו את האיש הוא מיד ביטל את ההגעה שלי ובאותו רגע ניסים רצה לגונן עליי ועל העבודה ותוך שניות התחיל שם ויכוח מאוד קולני ותוך כדי ויכוח אותו האיש שאחראי על האבטחה הכה לו בפנים לפחות 2 אגרופים. לאחר מכן העסק נרגע ואני זוכר טוב אח"כ ביצעתי את העבודה והבאתי את הכלים ידנית וביצענו את העבודה ובה נגמר העניין (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 1 ואילך).

21. כנשאל מר גמליאל באופן ספציפי מה עשה המתלון במהלך האירוע הוא השיב שהיה ויכוח עם אנשי האבטחה ואילו המתלון: "היה במקום וגונן על זה שאני אבצע את העבודה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 17). כשנשאל מר גמליאל אם המתלון היה חלק מהוויכוח הוא הוסיף: "בהחלט. הוא היה בוויכוח. שם היה ויכוח, איך נכנסת מה נכנסת וכל הדברים האלה" (שם, שורה 20).

22. בחקירתו הנגדית אישר מר גמליאל כי הוא עובד כקבלן של המתלון, המספק לו עבודה, וכי המתלון סיפר לו שבכוונתו להגיש תובענה אזרחית בגין האירוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 28 ואילך). מר גמליאל חזר וטען שהיה דין ודברים בין המתלון לבין אנשי האבטחה שכלל קללות, לרבות מצידו של המתלון. עוד אמר מר גמליאל כי לא שמע את הנאשם מאיים על המתלון - כטענתו - כי "יהפוך אותו לנכה" (שם, עמ' 20 שורות 5, 7 ו-13).

מר גמליאל אישר כי היו באירוע דחיפות הדדיות, כשלדבריו המתלון מתנגד לנאשם עם הידיים. יחד עם זאת, הוא עמד על טענתו שלפיה המתלון ספג באירוע שני אגרופים (שם, עמ' 21 שורה 9 ואילך).

(4) עיקר עדות גב' יעל אלון:

23. גב' אלון, עובדת בבנק, תיארה בחקירתה הראשית את שראתה באירוע, כלהלן:

ישבתי מאחורי השולחן שלי, אני רוצה לציין שכשאני יושבת בשולחן טווח הראייה שלי מאוד מצומצם, אני לא רואה מה הולך מחוץ לסניף. הכל התחיל כשהזמנו לסניף משהו שיחליף את דלת הכניסה. הגיע האדון לא זוכרת את שמו עם הציוד שלו ועם המכונית לקרבת הסניף, ובאותו זמן אני לא יצאתי בכלל מהמקום שלי אני גם לא אחראית על הנושא הזה בסניף, והתחלתי לשמוע צעקות אבל לא ראיתי כלום, ממש כלום, לא ראיתי מי התוקף ומי הנתקף. אח"כ הסתכלתי וראיתי שהבחור עם הכיפה מעד לכיוון הסניף, ראיתי אותו מועד, לא ראיתי מעבר לזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 24 ואילך).

24. כשנשאלה גב' אלון מה היה תוכן הצעקות אמרה שאינה זוכרת, ולאחר שרוען זיכרונה מהודעתה הוסיפה:

ש. אני מציג לך את הודעתך.

ת. רשום פה שאמרתי שלא ראיתי עדיין מכות ושמעתי צעקות ושהוא יקרא למשטרה והוא צעק שלא ירימו עליו ידיים. שוב, אני עכשיו לא זוכרת (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 10 ואילך).

25. בחקירתה הנגדית אישרה גב' אלון כי לאחר שיצאה מהבנק, בדרכה לביתה, היא שוחחה טלפונית עם השוטר גבריאל (כפי שגם מצוין בדו"ח הפעולה ת/2, ר' בפסקה 9 דלעיל). לשאלת ב"כ הנאשם אישרה גב' אלון את תוכן הדברים שמסרה לשוטר גבריאל, כפי שהלה ציינם בזיכרון דברים בו רשם:

בהמשך לאירוע... מתאריך 07.01.15 אשר הגעתי לטפל יחד עם השוטרת גלי מלול, בוויכוח שהיה בין קב"ט קניון רמ"א לבין חשמלאי במקום, מסר המודיע כי הקב"ט תקף אותו וכי הפקידה בבנק ראתה. בזמן שגלי מלול רשמה פרטים ניסיתי לאתר את הפקידה ונמסר כי היא לא בבנק ונתנו לי לדבר איתה בטלפון של אחד העובדים. הנ"ל ציינה בפני כי שמעה צעקות והבחינה בדחיפות הדדיות. לשאלתי האם ראתה מעבר לדחיפות תקיפה נוספת, טענה כי לא יכלה לראות היא הייתה בתוך הבנק וזה קרה בכניסה (ר' זיכרון הדברים נ/2. ההדגשות הוספו).

(5) עיקר עדות ד"ר נתן טימקין:

26. לבסוף העיד מטעם המאשימה ד"ר טימקין, רופא קופת החולים שבדק את המתלונן ביום האירוע. על פי המופיע בתעודה הרפואית שערך (ת/4-אג), בדיקת המתלונן נערכה ביום 7.1.15 בשעה 17:43. התלונות והממצאים תוארו בתעודה כלהלן:

תלונות: לדבריו היום (ב)ערך בשעה 15:15 הותקף בעבודתו על ידי אדם. קיבל מכות מרובות בפנים. תלונות על טשטוש ראייה.

ממצאים: ש(ט)ף דם ונפיחות במצח מעל פינה חיצונית של עין שמאל. קרע קטן בשפה עליונה משמאל, שת"ד.

בסיפא לתעודה נרשם כי הנבדק-המתלונן מופנה בדחיפות לחדר מיון לצורך "בדיקת רופא עיניים".

27. בחקירתו הנגדית של ד"ר טימקין עלה כי הוא מטפל במתלונן ובבני משפחתו, במסגרת קופת החולים, מזה זמן רב. ד"ר טימקין ציין כי הוא מומחה למחלות פנימיות ואישר כי אינו מומחה לרפואה משפטית (ר' בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 3 ואילך). ד"ר טימקין לא זכר אם המתלונן הלך בפניו גם על פגיעה בשיניים (שם, שורה 24, אך בהמשך ציין כי הפניית המתלונן לבדיקת רופא עיניים בחדר מיון נעשתה על יסוד דברי המתלונן (שם, עמ' 29 שורה 22).

28. ד"ר טימקין אמר כי אמנם אין לשלול, קטגורית, את האפשרות שחבלות המתלונן נגרמו שלא ממכת אגרוף, אך בד בבד הסתייג מחוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה, פרופ' יהודה היס. ד"ר טימקין הדגיש כי פרופ' היס כלל לא בדק את המתלונן, להבדיל ממנו, וכי דברי ד"ר היס בקשר לתופעות לוואי של התרופות - אותן נוטל המתלונן - אינן נכונות בעניינו של המתלונן דנא, המוכר לו היטב (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 11 ואילך).

29. עוד עומת ד"ר טימקין עם העובדה שהגם שציין בתעודה הרפואית שהמתלונן סבל מקרע בשפה, הדבר לא נראה בתמונות שהמתלונן צילם לדבריו, והשיב כלהלן:

עמוד 7

- ש. אתה קובע גם בתעודה הרפואית שלך שאתה זיהיתי קרע ושטף דם בשפה העליונה מצד שמאל?
- ת. ממש בפינה.
- ש. אני אומר לך שאין דבר כזה בתמונות?
- ת. אני מסכים איתך שאין את זה בתמונות, ולכן אני אומר שקשה מאוד להסתמך על תמונות. אני ראיתי את זה בפנים, ממש בפינה.
- ש. ויזואלית ראית את זה?
- ת. אכן.
- ש. ויש לך אולי הסבר איך תמונות שצולמו פחות מ-24 שעות לאחר מעשה, התמונות האלה לא רואים דבר וחצי דבר מזה?
- ת. אין לי הסבר (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 7 ואילך. ההדגשות הוספו).

הודעת הנאשם:

(6)

30. בנוסף לעדויות ולמוצגים שתוארו עד כאן הגיש ב"כ המאשימה, בהסכמה, את ההודעה באזהרה שנגבתה במשטרה מהנאשם ביום 28.1.15 בשעה 11:15 (סומנה ת/3). בתחילת ההודעה הוחשד הנאשם בתקיפה חבלנית של המתלונן, והשיב כלהלן:

אני מבין את החשד ומוסר גרסתי מרצוני הטוב והחופשי, אני לא זקוק לעו"ד. זכור לי האירוע, אני משמש כקב"ט קניון רמת אביב. יצרו איתי קשר, איש אחזקה ומנהל חברת הניקיון שרכב מסחרי עלה על המדרכה, על השטח הפרטי של הקניון שהוא מסכן אנשים והגיע עד לדלת של בל"ל ושכאשר ביקשו ממנו לצאת, הנ"ל, ככה טענו, החל בניבולי פה וסירב בכל תוקף לעזוב את המקום, תוך כדי זה לטענתם שהוא מקלל ומאיים.

אני הגעתי למקום, הבחנתי ברכב שעומד ליד הדלת, ולטענתי הוא בא לתקן הדלת ולא עוזב את המקום, אמרתי לו שזה שטח פרטי ועצם המעשה שלו מסכן אנשים במקום (ס). כתגובה הנ"ל ענה לי "אם לא תעזוב את המקום, אני אזיין את האמא שלך ואם עוד אחד יגיע... תעוף". שוב הוסבר לו שזה מסכן והוא בשלו. שאלתי למה הוא מדבר כך, יש לך כיפה על הראש, וענה לי "כיפה אני קונה ב-5 שקלים" ושוב איים שיזיין אותי.

בשלב זה הצטרף אליו אדם נוסף וניסו להוריד את הכלים, מנעתי מהם להוריד... על ידי עמידה במקום בינו לבין הרכב ואז הוא נדחף וניסה שוב בכוח תוך כדי שהוא דוחף אותי ואני ניסיתי למנוע ממנו תוך כדי דחיפה ופה התערבו אנשים והייתה המולה. אוכל להביא עד למקרה, אדי, אני אדאג שיגיע לעדות. לאורך העדות הוא קילל וניבל פיו ואיים שיזיין את אמא שלי וכן אמר שימצא אותי.

אני רוצה לציין, שאני בד"כ עובד עם קבלנים חיצוניים ואף אחד לא התנהג וניבל פיו כמו הנ"ל. יכול להיות שאם היה עונה בצורה אחרת האירוע היה נגמר בצורה אחרת והייתי נותן לו את כל הסיוע כולל כרטיס יציאה חנם. האירוע היה במתחם הקניון וכדי להיכנס צריך כרטיס כניסה.

ש. הנ"ל טוען שנתת לו בוקסים כולל לשפתיו, מה יש לך לומר על כך?

ת. לא היה ולא נברא. הכל היה דחיפות. לא היו אגרופים... (ת/3, שורה 1 ואילך.
ההדגשות הוספו).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

31. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ועוד חמישה עדים - מר סאבי שרייב, מר אדי איסקוב ומר ארתור ברמן, כולם עובדים בקניון שהיו עדי ראיה לאירוע; מר מוריס אזולאי, סמנכ"ל התפעול של הקניון; ופרופ' היס, שהגיש חוות דעת רפואית-משפטית.

(1) עיקר עדות הנאשם:

32. הנאשם חזר בעדותו לפניי על עיקרי גרסתו בחקירתו במשטרה, הגם שהרחיב והוסיף מספר פרטים מהותיים. הנאשם האריך בתיאור תפקידו, עבודתו רבת השנים בקניון ותחומי אחריות המורכבים כקצין הביטחון הממונה על מערך האבטחה של הקניון (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 15 ואילך). הנאשם הוסיף וטען כי מעבר הולכי הרגל הינו שטח המצוי באחריות הקניון וממילא מצוי באחריותו-שלו (שם, עמ' 34 שורה 17 ואילך).

33. באשר לפרטי האירוע טען הנאשם כי עובר לו התקשר אליו האחראי על הניקיון, מר שרייב, וביקש ממנו להגיע בדחיפות למעבר הולכי הרגל. לדברי מר שרייב הגיע למקום רכב מסחרי שעלה על המדרכה, התעלם מהערתו של מר שרייב כי מדובר בשטח פרטי המיועד למעבר הולכי רגל, ואף קילל ואיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 25 ואילך).

הנאשם הגיע אפוא למקום, וכגרסתו:

ת. אני הגעתי למעלה, ראיתי את המתלונן... שאלתי אותו מה קורה כאן, אמרתי לו אני הקב"ט מה קורה כאן, הוא אמר לי הזמינו אותי להחליף דלת ובאתי עם ציוד. אמרתי לו אני מבקש ממך לקחת מיד את הרכב ולעזוב את המקום. אתה על שטח פרטי, אתה מהווה מפגע בטיחות... מיד בתגובה שקיבלתי הוא אומר לי הנה עוד איזה דרעק הגיע, תלך, ואני מבקש סליחה מכבוד בית המשפט, תלך או שאני אזיין את האמא שלך. אני לא הבנתי כ"כ, הייתי כ"כ מופתע, אמרתי לו סליחה? הוא אומר לי תלך מפה, אתה לא תגיד לי מה לעשות, גם אם תביא אנשים לא יהיה לך מה לעשות. הוא אמר לי תלך או שאני אזיין את אמא שלך, צר לי שאני חוזר על זה כי זו העובדה. אמרתי לו יש לך כיפה על הראש, הוא אמר לי כיפה אני קונה ב-5 ₪. ואז בשלב זה הוא הולך לכיוון הרכב. אני ניגשתי יחד איתו וכל הזמן אני אומר לו תוך כדי הליכה להוציא את הרכב והוא שוב חזר על המשפט אני אזיין את אמא שלך. ואז נעמדתי בינו לבין הרכב.

ש. למה?

ת. למנוע ממנו להוריד את הציוד, כי היה לו ציוד על הרכב. עמדתי בינו לבין

הרכב ואז כשהוא בא להוריד את הציוד זזתי קצת ממנו ואז פתאום אני חוטף דחיפה. כמובן שאני באותו רגע דחפתי אותו חזרה והיו דחיפות הדדיות בינינו. הכל היה מהר מאוד (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 24 ואילך).

34. הנאשם הכחיש נחרצות את טענת המתלונן כי הכה בו באגרופים והוסיף וטען שהטענה גם אינה הגיונית, באשר דובר באירוע במקום פתוח - בנוכחות קהל ועל יד מצלמות האבטחה של הבנק - ואין זה סביר שקצין ביטחון של קניון יתקוף אדם בנסיבות כאלה (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 12 ואילך). יחד עם זאת, הנאשם הודה כי ייתכן שבמהלך הדחיפות ההדדיות הוא פגע במקרה בפניו של המתלונן; וכדבריו:

היו דחיפות בינינו, וייתכן מאוד שתוך כדי דחיפות אולי נתתי לו מכה כלפי מעלה וייתכן שהוא נפגע בפנים, אבל לא הייתה לי כוונה לפגוע בו. אם אני מתווכח עם מישהו, גם אני יכולתי להיפגע. ההבדל שאני לא הלכתי להתלונן במשטרה או להמציא תעודה רפואית (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 28 ואילך).

35. הנאשם הגיש סרטון ותמונה שצילם. הסרטון (נ/4) נועד להדגים את הנסיעה הארוכה במעבר הולכי הרגל, לה נדרש המתלונן על מנת להגיע לכניסה לבנק. התמונה (נ/5) נועדה להדגים את מיקום מצלמות האבטחה של הבנק, במרחק קצר ממקום האירוע. בהקשר אחרון זה יש לציין כי ב"כ הנאשם הפנה בסיכומיו למזכרי המשטרה, שלפיהם המשטרה ביקשה תחילה לקבל את הצילומים של מצלמות אלה, אך בסופו של דבר התברר - אולי בשל הבירור המאוחר יחסית - כי אין בידי הבנק צילומים מהמועד הרלוואנטי (ר' בפרוטוקול, עמ' 77 שורה 14 וכן במזכרים המצורפים).

36. על מנת להמחיש את דחיפות הצורך בסילוק רכבו של המתלונן מהמקום, אף מבלי לפנות לעזרת המשטרה, סיפר הנאשם בעדותו לפני - לראשונה - כי מקום האירוע מצוי מעל חניון, דהיינו לא על הקרקע אלא מעל חלל שנחפר באדמה. לפיכך, במעבר של רכב מסחרי גדול באותו מקום יש משום סיכון חמור לבטיחות הקהל; וכדברי הנאשם:

כל רכב שאמור לעלות לשם צריך לעבור אישור, רכב מסחרי גדול, צריך אישור של קונסטרוקטור שחם וחלילה לא יקרה שם אסון. אני כלפי הקניון יש לי התחייבות לש(מ)ור על בטיחות ולמנוע מפגעים. אני ראיתי בזה מפגע בטיחותי חמור באותו רגע. הבן אדם עלה ממקום שאסור לו לעלות... (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 30 ואילך).

יטעם, כי הנאשם חזר על טענתו שלפיה נדרשה במקום פעולה דחופה מבחינתו, כך שלא התאפשר לו לפנות לעזרת המשטרה. הנאשם אף השווה את האירוע למקרה שבו ילד מסתבך על דרגנוע, בו מתוקף תפקידו הנאשם לא יכול לומר "סטופ, אני מביא משטרה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 23).

37. עוד הכחיש הנאשם את טענת המתלונן - שאינה מופיעה בעובדות כתב האישום - כי הוא איים עליו באומרו שיהפוך אותו לנכה. הנאשם אמר, בהקשר זה, "לא היה ולא נברא" והוסיף כי המתלונן גם לא אמר זאת לשוטרת מלול. באופן דומה הכחיש הנאשם את טענת המתלונן כי הסימנים על פניו נראו מיד, ואף כאן ציין שגם השוטרת לא הבחינה בכך (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 9 ואילך).

38. הנאשם נחקר בחקירה נגדית נמרצת ועמד על גרסתו, ובמיוחד הכחיש את טענת המתלונן בעניין הכאתו באגרופים, בין השאר כלהלן:

ש. אתה אומר כאן שאין סיכוי שאתה למעשה תנקוט באליומות... אמרת אפילו שיש מצלמה והצגת גם צילום, אבל אתה גם באותה נשימה אומר פה שהיית מאוד בוטה וכעסת, ובאותה נשימה אתה אומר שיכול להיות שנתת לו מכה עם הידיים שהנפת אותם. תסביר?

ת. אני אחזור על הדברים שאתה אומר כרגע. היה שם כעס והיה שם רוגז. נכון, אני חוזר על הדברים שלי. מלהט היצרים שנוצר במקום והדחיפות, הוא דחף אותי ואני באינסטינקט דחפתי אותו. כשאחד דוחף את השני בדחיפות הדדיות צריך להבין את המשמעות. לא הייתה לי כוונה, היו שם מצלמות ונוכחות של אנשים. לא סביר ולא הגיוני שאני אעז, לא הייתה לי כוונה לתקוף אותו באגרופים ובומבות כמו שהוא אומר (ר' בפרוטוקול, עמ' 42 שורה 20 ואילך).

39. ב"כ המאשימה הטיח בנאשם כי הוא פשוט איבד שליטה כאשר המתלונן קילל את אמו ועל כן הכה אותו. ואולם, הנאשם הכחיש את הדברים והוסיף וטען כי הוא נתקל לא אחת בסיטואציות של קללות במהלך עבודתו ועל כן מידת האיפוק שלו גבוהה; וכדבריו:

אני נתקל בסיטואציות האלה יום עם ספקים וקבלנים... מידת האיפוק שלי היא מאוד גבוהה כי אני נושא בתפקיד אחראי. גם באירוע הזה למרות הקללות שלו אתה מסיק מסקנות לא נכונות כי לפי הטענות שלך כל האירוע הזה ליד הבנק, אז שייצא עוד משהו שידבוק בגרסה שתקפתי את הבן אדם. נכון, היו תקיפות הדדיות שכתוצאה מהן הגנתי על עצמי וייתכן שפגעתי בו בלי כוונה (ר' בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 12 ואילך).

40. הנאשם חזר על גרסתו בחקירה הראשית, שלפיה לא היתה לו אפשרות להתקשר למשטרה, תוך שהדגיש כי האירוע "התנהל מהר מאוד" (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 10). באופן דומה חזר הנאשם על גרסתו שלפיה רכבו של המתלונן היווה מפגע בטיחותי חמור ואם הנאשם לא היה דואג להזתת המידית הוא היה מפר את חובתו כלפי הקניון, מתוך תפקידו כקצין הביטחון (שם, בהמשך הדברים).

(2) עיקר עדויות עדי הראייה מטעם ההגנה:

41. מטעם ההגנה העידו שלושה עדי ראייה לאירוע, שכולם תמכו בגרסת הנאשם ושללו את טענת המתלונן שלפיה הנאשם הלם בו באגרופים:

(א) מר סאבי שרייב, מנהל הניקיון של הקניון, סיפר כי הבחין במתלונן ובמר לוי עולים על המדרכה ומתחילים לנסוע על מעבר הולכי הרגל. לדבריו, הוא פנה אליהם, הסביר כי הדבר אסור, אך בתגובה זה תחילה להתעלמות ולאחר מכן לקללות נמרצות. עקב כך הזעיק מר שרייב את הנאשם. באשר לאירוע עצמו סיפר מר שרייב כי כל שהבחין בו היו דחיפות בין השניים ו"לא משהו חריג" (ר' בפרוטוקול, עמ' 61 שורה 29).

עם זאת, מר שרייב אישר כי לאחר שהנאשם הגיע למקום הוא פנה ללכת משם, משום שאין זה מתפקידו לטפל באירועים כאלה, כך שלא ראה את כל מהלך האירוע (לדבריו לשוטרת מלול ר' בפסקה 9 דלעיל).

(ב) מר אדי איסקוב, עובד אחזקה בקניון, סיפר שבאקראי נקלע לאירוע, עת הוזעק לטפל בעניין שבטיפולו במקום סמוך. לדבריו, הוא שמע רעש וצעקות ממקום האירוע ועל כן התקרב לשם, ואת

שראה תיאר כלהלן:

...התקרבותי עוד ואני רואה את יעקב הקב"ט, ואוטו אחד של טנדר, והם צועקים אחד לשני ודוחפים (מדגים דחיפות עם שתי הידיים), צעקות, הוא אומר קח כלים, הוא אומר מי אתה, מנסה להחזיר אותם, לא נותן לו. ועמדתי באמצע והפרדתי אותם. שאלתי מה קרה ומה הסיפור. אז הוא צועק אחד לשני, אומר הוא לא נותן לי לעבוד, אמרתי לו תירגע דבר איתו ותסגרו את העניין. ממשיך עוד פעם והיו כלים בידיים ושם אותו באוטו שלו. אז הוא אומר לפועל שלו תוריד, אין פה כלום, עוד פעם אחת הפרדתי, העניין נרגע קצת, יעקב הלך קצת אחורה, והוא אמר משהו על אמא שלו, אז הוא חזר עוד פעם ועוד פעם עשיתי להם, כאילו הפרדתי אותם, אח"כ מהרעש יצא מהבנק עובדת, והם נכנסו בתוך הבנק קצת, לפינה שם, התחילו לדבר בשקט (ר' בפרוטוקול הדיון בעמ' 63, שורה 13 ואילך).

(ג) מר ארתור ברמן, אחראי משמרת אבטחה בקניון, העיד כי הוזעק למקום על ידי מר שרייב, והגיעו עוד לפני הנאשם. לטענתו, המתלונן התנהג כאילו הוא בעל-הבית במקום, הן בכך שנכנס למקום אסור והן בכך שסירב לצאת כשנתבקש לכך. אף הוא סיפר על עצבנות ודחיפות הדדיות בין המתלונן לבין הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 66 שורה 24 ואילך).

(3) עיקר עדות מר מוריס אזולאי:

42. מר אזולאי הינו כאמור סמנכ"ל תפעול של הקניון. הוא לא היה עד ראייה לאירוע ועדותו התמקדה בשאלת אחריות הקניון לשטח בו אירע האירוע, כמו גם הגדרת תפקידיו של הנאשם. מר אזולאי הפנה לתכניות ותצלום אוויר (ר' נ/6 ונ/7) וטען כי הגם שמעבר הולכי הרגל מוגדר כ"שטח ציבורי פתוח", הוא מצוי ב"אחריות מלאה" של הקניון (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 18 ואילך). בחקירתו הנגדית חידד מר אזולאי שלא מדובר בשטח המצוי בבעלות הקניון אלא בשטח המצוי ב"זיקת הנאה" לקניון (שם, עמ' 49 שורה 11).

43. מר אזולאי הוסיף, כי מעבר הולכי הרגל הינו מקום האסור למעבר כלי רכב ללא תיאום מראש, משום שמעבר כלי רכב בו יוצר סיכון בטיחותי חמור. בהקשר זה ציין מר אזולאי את העובדה שהמקום מצוי מעל חניון תת קרקעי, הגם שמדבריו עלה כי כניסת כלי רכב למקום אפשרית מחוץ לשעות הפעילות (ר' בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 13). בנוסף, ובפרט מדברים שעלו בחקירתו הנגדית של מר אזולאי, הסתבר כי לטעמו ההפרעה המהותית במקרה דנא היתה ההפרעה להולכי הרגל - לרבות בחסימת מעבר חירום של הקניון - ולא חשש מהתמוטטות או קריסה (שם, עמ' 50 שורה 24 ואילך; עמ' 51 שורה 26).

44. מר אזולאי תיאר את תחומי אחריותו של הנאשם, מתוקף תפקידו כקצין הביטחון של הקניון, המשתרעים לא רק על התמודדות עם סיכונים פעילות חבלנית עוינת אלא גם עם מפגעי בטיחות אחרים, שעשויים להיות חמורים ומסוכנים לא פחות. מר אזולאי ציין מדובר בקניון גדול, בו מבקרים כמעט 20,000 בני אדם ביום. לפיכך, במצב של שריפה או אירוע דומה ישנה חשיבות רבה בקיומם של מעברי פינוי פתוחים ובטוחים על מנת לאפשר פינוי מידי של הקהל מהקניון (ר' בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 22 ואילך).

(4) עיקר עדות פרופ' יהודה היס:

45. פרופ' היס ערך חוות דעת רפואית-משפטית מטעם ההגנה (נ/8), בה נתבקש לחוות את דעתו באשר למנגנון היווצרות החבלות בראשו של המתלונן, או החשד להיווצרות החבלות, בעקבות האירוע דנא. חוות הדעת מסתמכת על המסמכים שבתיק - לרבות המסמכים הרפואיים שערך ד"ר טימקין ומסמכי חדר המיון אליו פנה המתלונן למחרת יום האירוע (דהיינו מסמכים מיום 8.1.15, ר' נ/9), וכן התמונות שהמתלונן צילם (ת/1) - אך לא על בדיקת המתלונן.

46. בחוות הדעת חיווה פרופ' היס את דעתו, בעניין השאלה הנ"ל, כלהלן:

1. **על סמך הנתונים מארבעת התצלומים של (המתלונן) מיום 08.01.15 (דהיינו התמונות ת/1 - ש.א.), הנני מחווה דעתי שבמצחו משמאל ומקדימה, בגבה משמאל, בעפעפיים משמאל, באף, בלחי שמאל, בשפתיים, בסנטר משמאל ובאפרכסת שמאל אין סימן חבלה טרי ו/או שינוי בגוון שיכולים היו להעיד על חבלת אגרופים יום קודם בפנים בצד שמאל או מקדימה, בעוצמה המסוגלת לגרום לנזק.**

(א) לפיכך אני דוחה את הטענות שנמצא במצח שמאל ו/או סביב לעין שמאל דימום תת עורי.

(ב) הנפיחות בעפעף עליון משמאל אינה תוצאה של חבלה.

(ג) אני דוחה את הטענה שבשפה העליונה משמאל נמצא קרע קטן.

(ד) העדר נזקים חבלתיים בחלקים הבולטים של הפנים כמו האף וארובת עין שמאל, שוללים פגיעה חבלתית ממכת אגרוף בעפעף עליון משמאל.

2. **על סמך הנתונים מהרשומות הרפואיות של (המתלונן) מיום 07.01.15 ומיום 08.01.15 ומיום 09.01.15 ומעדותו ביום 28.02.16, הנני מחווה דעתי שהואיל ובפניו לא נמצאו סימני חבלה טרייה, סביר להניח שטשטוש הראיה עליו התלונן נגרם ממחלות כרוניות מהן סובל ו/או תופעות לוואי של הטיפול התרופתי שנוטל.**

כמו כן סביר להניח שהשבר בכתר של שן 37 (בלסת העליונה משמאל) לא נגרם מחבלה כוחנית בלחי שמאל, אם כי לא ניתן לשלול שחבלה לא כוחנית בלחי שמאל שלא הותירה סימן חבלה על פני העור, גרמה להרעה של כתר בשן 37 שהיה פגום עובר ליום 07.01.15 (ר' ת/8), עמ' 8-9).

47. בחקירתו הנגדית אישר פרופ' היס כי יש חשיבות לבדיקת המתלונן בסמוך לאירוע, דבר שלא נעשה כאן על ידי פרופ' היס משום שחוות דעתו ניתנה בדיעבד, אך בהתייחס לתעודה הרפואית של ד"ר טימקין הוסיף ואמר:

...בדיקה רפואית-משפטית משמעותה לא רק לומר או לכתוב שישנה חבלה כלשהי אלא גם לתעד אותה בצורה נכונה וגם להבין את מנגנון החבלות. כאשר אני קורא בחוות דעתו של רופא מכובד שישנה נפיחות ודימום תת עורי במצח מעל העין או ארובת העין השמאלית, אני הייתי רוצה לראות את הממצא הזה מכיוון שהוא חשוב, לא רק זה אלא ממצא זה ילך ויקבל נפח בעוצמתו למחרת מכיוון שמדובר באזור שתחתיו נמצאת עצם, ז"א הדם שיצא מתוך כלי הדם בעקבות החבלה במצח אין לו איפה להיספג כי מתחתיה נמצאת עצם. לכן סביר היה

להניח שבבדיקה למחרת בחדר מיון של המרכז הרפואי וולפסון, הדבר הבולט ביותר שייראו הרופאים זה אותו דימום תת עורי במצח מצד שמאל ואותו קרע בשפה תחתונה מצד שמאל. לא רק שאני לא רואה את זה בצילומים, אני גם לא רואה שיש התייחסות כלשהי באותן הבדיקות במשך שעות שביצע המתלונן בבית החולים. בנוסף, בוצעה סי.טי שזה צילום תלת מימדי, של כל הראש, והמומחה שפענח את הצילום הזה לא מצא שום סימן לחבלה כאשר בצילום כזה רואים שיש נפיחות ברקמות הרכות, כך שאני מכבד את הרופא הזה, אני לא מכיר אותו באופן אישי, יכול להיות שהוא חשב שהוא רואה את זה אבל אני חושב שמבחינה רפואית משפטית כאשר אין לזה סימוכין או ראיה מוצקה אני לא יכול לקבל את זה כדבר מובן מאלי, כתורה מסיני (ר' בפרוטוקול, עמ' 54 שורה 12 ואילך. ההדגשות הוספו).

48. פרופ' היס נשאל כיצד יכול היה להסתמך על התמונות שצילם המתלונן (ת/1), כאשר הוא-עצמו קובע בחוות דעתו שמדובר בתמונות ללא קנה מידה, "עם תאורה לא הומוגנית" (ת/8, עמ' 5). פרופ' היס השיב כי הגם שהתמונות אינן אופטימליות, ניתן לקבוע שהן לא מתיישבות עם האמור בתעודות הרפואיות ת/4, בהן בין השאר דובר בקרע בשפה. בנוסף הדגיש פרופ' היס את העובדה שבבדיקת ה-C.T. שנערכה למתלונן בבית החולים לא נמצאו נזקים חבלתיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 14 ואילך).

49. באשר לתלונות המתלונן אודות "טשטוש בראייה" ציין פרופ' היס כי לא נמצאו להן תימוכין אובייקטיביים, ועל כן בחן את האפשרות שמא מדובר בתופעות לוואי של התרופות אותם נטל המתלונן ללא כל קשר לאירוע; וכדבריו:

כשאני אומר שיש טשטוש ראייה בגלל חבלה אני מצפה שבדיקה ע"י רפואת עיניים יום אחרי החבלה תגלה איזשהו מצב חבלתי בעין ולא נמצא דבר כי הוכחה לכך נתנו לו טיפול במשפחה אנטיביוטית שאין לה קשר אלא לפצעונים קטנים, שהיו בשתי הקרניות, ולכן חשבתי לנכון למצוא קשר אם אפשר להסביר את הנפיחות בדרך סבירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 57 שורה 8 ואילך).

ובהמשך:

טשטוש ראייה זה משהו סובייקטיבי. גם הרופאים בוולפסון לא מצאו למה יש לו טשטוש ראייה. תוצאות הבדיקה בוולפסון לא העלתה את הסיבה לטשטוש. אני מנסה לראות האם חוץ מאפשרות של חבלה, לטענת המתלונן, היו אולי סיבות אחרות שהיו יכולות לגרום לטשטוש ראייה ולכן כתבתי זאת... (שם, עמ' 58 שורה 26 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

50. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מעדויותיהם, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים - בעל-פה עם הפניות בכתב מטעם המאשימה, בעל-פה ובכתב מטעם הנאשם - אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירה בה הוא הואשם לפניי. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

(1) הליקויים בגרסת המתלון ומשמעותם:

51. עדותו של המתלון לפני לקתה במספר מישורים. **ראשית**, תיאור האירוע על ידי המתלון היה מועצם, דבר שניכר בין השאר במהלך חקירתו הנגדית. המתלון פתח את עדותו הראשית בתיאור מחריד ממש, של אדם המגיע לתומו למקום עבודה ולהוותו נתקל בהתנהגות בריונית, המלווה בקללות ולאחר מכן באליומות חמורה, לרבות בשלושה אגרופים לפניו; והכל בראש חוצות ולעיני עוברים ושבים. המתלון אף הדגיש כי לולא הפרידו אחרים בינו לבין הנאשם, הלה היה הורג אותו.

52. והנה, בחקירתו הנגדית של המתלון הסתבר שלא ממש כצעקתה. המתלון עצמו הודה, אם גם בחצי-פה, כי הוא נסע על מדרכה שלא כדיון, סירב לבקשות לפנות את המקום ואף קילל בגסות. הגם שהצדק עם המתלון כי אין בהתנהגויות אלה - בפני עצמן ואף בקיבוצן יחד - כדי להצדיק תקיפה פיזית, ברי כי התיאור ברישא לעדותו הראשית של המתלון אינו מתיישב עם מה שהסתבר בהמשך הדברים. בנוסף, המתלון תיאר פגיעות קשות שהצריכו הגעה מידית לחדר מיון בבית חולים, כפי שבחקירתו הראשית טען שעשה, אך בחקירה הנגדית הסתבר כי המתלון פנה לחדר מיון רק למחרת היום.

53. **שנית**, גם תיאור החבלות בעדות המתלון היה מועצם על פניו. בתמונות שהמתלון צילם, לגרסתו יום לאחר האירוע, קשה להבחין בחבלות של ממש, ואין תמה בדבר שהשוטרת מלול לא צינה בדו"ח הפעולה שערכה כל פגיעה נראית לעין. בנוסף, בתמונות אין זכר לפגיעה הנטענת בשפה, וטענתו הנוספת של המתלון - לשבר בשן - אף לא באה לידי ביטוי בתעודה הרפואית שערך ד"ר טימקין (4/ת).

זאת ועוד, בעדותו לפני לא הסתפק המתלון בטענה לפגיעות המנויות בכתב האישום, אלא גם הוסיף וטען לנזקים רבים נוספים, לרבות בכך שהפסיק לעבוד עם הבנק ואף נגרמה לו נכות פסיכיאטרית.

54. **שלישית**, אף הטענה בדבר שלושה אגרופים אותם ספג המתלון מידי הנאשם נראית כמוגזמת על פניה, ולמעשה אין לה תימוכין אובייקטיביים. מר גמליאל סיפר אמנם על שני אגרופים, אך מנגד עדי הראייה מטעם ההגנה שללו את הטענה שהמתלון הוכה באגרופים. גם אם תאמר שעדויות אחרונות אלה משקלן מועט, בשל היכרות או עבודה משותפת של העדים הנ"ל עם הנאשם, הרי שהנמקה זו יפה גם ביחס לעדותו מר גמליאל מצידו של המתלון.

זאת ועוד: העדה האובייקטיבית היחידה, במובן זה שלא היה לה קשר או היכרות קודמת עם מי מהצדדים, היתה גב' אלון, אשר תיארה מפורשות סיטואציה של דחיפות הדדיות. אכן, גב' אלון הדגישה כי לא ראתה את כל האירוע, אך יחד עם זאת יש לזכור כי המתלון הכחיש קטיגורית דחיפות הדדיות (ר' בפסקה 16 דלעיל), ומכאן שגרסתה סותרת את גרסתו בנקודה מהותית.

לכך יש להוסיף את האמור בחוות דעתו של פרופ' היס (8/נ) והמסקנה המתבקשת היא שלא הוכחו לפניי, בוודאי לא מעבר לספק סביר, שהמתלון הוכה באגרופים.

55. **רביעית**, ביסוד עדותו של המתלון עמד אינטרס ברור להעצים את גרסתו, על רקע כוונתו המוצהרת להגיש תובענה אזרחית בגין האירוע. ייאמר מיד, כי אין כל פגם בעצם רצונו של אדם לתבוע את נזקיו הנטענים, והגשת תובענה אזרחית בגין נזקי תקיפה הינה מהלך משפטי מוצדק ואף ראוי. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שבמקרה דנא עדותו של המתלון עשתה רושם ברור של עדות המוכוונת לראשי נזק הנתבעים בתביעות נזיקין, לרבות כאב וסבל, הפסדי השתכרות (הפסקת עבודה עם הבנק) ונכויות צמיתות (נכות פסיכיאטרית). מעבר לכך שלא הובאו בפני ראיות כלשהן לטענות

אלה, יש בהן כדי להצביע על אינטרס ברור של המתלונן להעצים את האירוע.

56. **חמישית,** המתלונן הסביר טעויות מהותיות שנפלו בעדותו הראשית - ובהן טענתו בדבר התפנות מידית לבית החולים לאחר האירוע - בכך שזיכרונו ניפגע בשל הטרשת הנפוצה שממנה הוא סובל. יפה עשה המתלונן ששיתף את הצדדים ואת בית המשפט בעניין זה, אך פשיטא כי יש בכך כדי להעיב על האפשרות לקבוע ממצאים - בוודאי ברמת הוכחה שמעבר לספק סביר הנדרשת בפלילים - על יסוד עדותו.

57. המסקנה המתבקשת הינה, אפוא, כי גרסתו של המתלונן לפני היתה מועצמת ובלתי מדויקת בפרטים מהותיים שונים - הן באשר לנסיבות האירוע והן באשר לתוצאותיו - ולא ניתן לקבוע על יסודה ממצאים שיפוטניים ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי. ברור כי אופי האירוע היה שונה מכפי שצויר בעדות המתלונן, ולהבדיל מתקיפה פתאומית על ידי הנאשם הוא כלל חילופי דברים - לרבות קללות נמרצות מצידו של המתלונן - וכן דחיפות הדדיות, כפי שעלה בין השאר בעדותה של גב' אלון, שהיתה עדה ניטראלית במובן זה שלא היה לה קשר או היכרות עם מי מהמעורבים. בנוסף, לא הוכח לפני שהמתלונן הוכה באגרופים ולא הוכחו הפגיעות הנטענות בעטיו של האירוע.

(2) טענות הנאשם לשימוש ב"כוח סביר":

58. גרסת הנאשם היתה, כאמור, כי לאחר שהוא הוזעק למקום וביקש מהמתלונן לפנות את המקום, הלה הגיב בתוקפנות ובקללות והמשיך במעשיו. או אז ביקש הנאשם למנוע מהמתלונן פריקת ציוד מרכבו, ועל כן לדבריו נעמד בין הרכב לבין המתלונן. המתלונן דחף את הנאשם והלה הגיב בדחיפות, תוך שייתכן כי אגב כך גם פגע ללא כוונה בפניו של המתלונן.

59. נוכח גרסה זו טען ב"כ הנאשם, בסיכומיו - למקרה שבית המשפט יקבע כי מעשיו הנ"ל של הנאשם גיבשו את היסוד העובדתי הנדרש בעבירת התקיפה - כי גם על פי קביעה כזו לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה. זאת, משום שבנסיבות העניין קמה לנאשם סמכות ורשות להפעיל כוח סביר על מנת לסלק את המפגע שיצר המתלונן, וממילא לא מדובר בתקיפה שלא כדין.

60. אין בידי לקבל קו טיעון זה. אמנם מקובל עליי טיעון ההגנה, שלפיו אופן נסיעת הנאשם עם הרכב על המדרכה ובמעבר הולכי הרגל והחנייתו שם יצר מפגע, כמו גם הטיעון שמכוח זיקת ההנאה של הקניין למקום האירוע היה הנאשם רשאי לדרוש מהמתלונן לפנות את רכבו מהמקום. יחד עם זאת, לא התקיימה במקרה דנא כל דחיפות שהצדיקה שימוש בכוח על ידי הנאשם בטרם היזקקות לאמצעים אחרים ומתונים יותר, לרבות בפניה למשטרה.

61. הנאשם העלה בעדותו לפניי את הטיעון שמעבר הולכי הרגל ממוקם מעל לחניון תת קרקעי, ועל כן מעבר הרכב יצר חשש להתמוטטות או קריסה, ומכאן הדחיפות הרבה שנדרשה בסילוק רכבו של המתלונן. דא עקא, שטיעון זה - מעבר לכך שהוא נשמע מופרז מאוד על פניו - לא הועלה בהודעת הנאשם ואף לא בתשובתו לאישום - וממילא ברור שהוא לא עמד ביסוד התנהגותו של הנאשם בעת האירוע. כזכור, אף בחקירתו הנגדית של מר אזולאי - שהעיד מטעמו של הנאשם - עלה כי נימוק זה אינו ממשי (ר' בפסקה 43 דלעיל).

62. ב"כ הנאשם הפנה לפסק הדין בע"פ 247/54 **בבושקילה נ' היועץ המשפטי**, פ"ד ט 118 (1955) (להלן - **עניין בבושקילה**), בו זוכה קונדוקטור (כרטיסן), שניסה להוריד בכוח נוסע מאוטובוס, עמוד 16

מעבירת תקיפה, וכן להוראות סעיף 18 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, שעניין בשימוש בכוח נגד הסגת גבול. ואולם, נסיבות המקרה בעניין **בבושקילה** היו שונות מעניינו, והוראות סעיף 18 לחוק המקרקעין על פני הדברים אינן רלוואנטיות באשר לא מדובר כאן בהסגת גבול או בשלילת שליטה במקרקעין. יתר על כן, מבחינת המדיניות המשפטית הרצויה אין זה מתקבל על הדעת שקציני ביטחון בקניונים ישתמשו ב"כוח סביר" כלפי באי הקניונים, אלא אם כן מדובר במקרים דחופים, קיצוניים ויוצאי דופן.

63. אכן, במקרה דנא עלה המתלונן עם רכבו על המדרכה, נסע במעבר הולכי הרגל והחנה את רכבו תוך יצירת מפגע. בנוסף, המתלונן התעלם מהדרישות לפנות את רכבו ודיבר באופן גס ואף מתגרה. יחד עם זאת - והגם שכאמור אופן הנסיעה והחניה הצדיקו דרישה מהמתלונן לפנות את הרכב ממעבר הולכי הרגל - לא התקיימה בעניינו כל דחיפות מיוחדת או יוצאת דופן, שחייבה או הצדיקה שימוש בכוח פיזי חלף שימוש באמצעים אחרים מתונים יותר כגון פנייה למשטרה. מכאן, שהנאשם פעל בחוסר תבונה עת העמיד עצמו בין המתלונן לבין רכבו שכן בכך יצר סיכון להסלמה מיותרת, סיכון שלמרבה הצער התממש. אלא שבין חוסר תבונה זה של הנאשם לבין תקיפה הגורמת חבלה של ממש רב המרחק, ובמקרה דנא קיים כאמור, לכל הפחות, ספק סביר בשאלה אם עבירה זו הוכחה.

ה. סוף דבר:

64. העולה מכל המקובץ הוא כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירה בה הוא הואשם לפני, דהיינו: בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

מתוך הראיות שהובאו לפני ברור לחלוטין כי האירוע מושא כתב האישום לא אירע בדרך אותה תיאר המתלונן בעדותו הראשית, ואף לא בדרך בה הוא מתואר בעובדות כתב האישום. בנוסף, ברור למדי כי המתלונן הפריז מאוד בתיאור החבלות והנזקים שנגרמו לו עקב האירוע, וקיים יותר מספק סביר בשאלה אם נגרמו לו בעטיו חבלות של ממש.

אכן, הנאשם נהג בחוסר תבונה עת הציב את עצמו בין המתלונן לבין רכבו, בקרבה פיזית רבה למתלונן. יחד עם זאת, אין בכך כדי ללמד כיצד החלו הדחיפות ההדדיות בין הנאשם לבין המתלונן, קל וחומר כדי ללמד כי הנאשם תקף את המתלונן תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בנסיבות אלה - וכאשר עדותו של המתלונן הינה מועצמת בעליל ואף נסתרת בחלקה - לא ניתן לקבוע, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי הנאשם תקף את המתלונן וגרם לו לחבלות של ממש.

65. לא נתבקשתי מטעם המאשימה לבחון אם יש במעשי הנאשם, שהוכחו לפני, משום עבירה אחרת מזו בה הוא הואשם - כגון העבירה של תגרה לפי הוראות סעיף 191 לחוק העונשין - וזאת במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. בהתחשב במכלול נסיבות העניין - לרבות העובדה שהמתלונן לא הועמד לדין בגין חלקו באירוע - אף איני מוצא מקום לעשות כן מיוזמתי.

אשר על החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, יום ראשון י"ג סיון תשע"ו, 19 יוני 2016, במעמד הצדדים.